

9

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Humor je jak mocnou zbraní, tak pádnou odpovědí.“

Agnes Varda

Úvodní slovo

Nevzpomínám si už bohužel, kdo to byl, ale kdosi chytře řekl: „Nepochybuji o tom, že Bůh má smysl pro humor – stačí mi podívat se na žirafu.“ V tomto čísle Tomáška si také vy, milí farníci, můžete otestovat svůj smysl pro humor. Dočtete se o některých změnách v životě farnosti a dozvíte se o nich formou méně tradiční. Přijměte k tomu, prosím, toto povzbuzení: Smích není výsměch, úsměv není úsměšek! Zkusme se častěji usmát. Nejdřív aspoň ráno na sebe do zrcadla (zkusil jsem to, je to hrozná práce), pak třeba i na svět a lidi v něm.

Vezměme si příklad z Ježíše. Žádné téma mu nebylo tak vážné, aby se nad ním nedokázal usmát. Dokonce ani smrt – vzpomeňme na podobenství o služebnících očekávajících pánův návrat ze svatby či na jiné o nebeské svatební hostině. Obojí říká, že křesťan tváří v tvář smrti má být podobně rozradostněn, jako by se těšil na svatbu. Zkusme si představit, jak nám Ježíš říká: Už se těším na tvůj pohřeb – to bude radosti . . . !

At' tedy nemají pravdu ti, kteří o nás věřících tvrdí, že jsme věční zachmuřenci!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

● **K 1. červenci 2005** dochází v našem kostele ke *změně bohoslužeb*:

- ve všedních dnech *od pondělí do soboty ráno v 7.00 a večer v 17.30 hodin*
- v neděli *dopoledne v 7.45 (latinská), 9.00, 11.00 a večer v 19.30 hodin.*

Sobotní mše má nedělní platnost pro ty, kdo se z objektivních důvodů nemohou účastnit slavení eucharistie v neděli. Při všech bohoslužbách se bude zpovídat. Tato změna platí již od pátku 1. července 2005!

● **Poslední dětská mše svatá** bude v tomto školním roce ve středu 22. června 2005 v 17.30 hodin. Přijďte se rozloučit se školním rokem a vyprosít si Boží ochranu na prázdniny.

● **Na pátek 15. července 2005** připadá obvyklý *adorační den farnosti*. Protože je letošní rok zároveň rokem eucharistie, počítejte, prosíme, také s tím, že se během dne zapojíte do naší společné farní adorace! Letos budeme mít o důvod k děkování víc (viz další informace).

● Téhož dne, tedy v pátek 15. července 2005, přijme z rukou otce biskupa Vojtěcha při večerní mši svaté v 17.30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla *jáhenské svěcení* bohoslovec z naší farnosti *Tomáš Vyorálek*. Všechny vás co nejsrdečněji zveme k účasti na této slavnosti. Přijďte

mu společně vyprosít hojnost darů Ducha svatého i projevit svou radost.

● Ve dnech **20.–24. července 2005** proběhne v Českých Budějovicích *16. katolická charismatická konference*. Letošní motto zní: „Poznali ho při lámání chleba“ (Lk 24, 13–35). Informace naleznete na www.cho.cz nebo na vývěsce.

● Brněnský biskup Vojtěch Cirkle vás srdečně zve na **Diecézní pouť rodin a farností 2005** v sobotu 3. září 2005 do Žďáru nad Sázavou. Kromě slavnostní bohoslužby s otcem biskupem je připraven bohatý doprovodný program. Informace naleznete na www.crsp.cz nebo www.biskupstvi.cz/pastorace či konečně opět na vývěškách.

● **Akademické týdny** od 30. 7. do 12. 8. budou i letos na Pavlátově louce u Nového Města nad Metují. Na programu jsou besedy s P. Markem Orkem Váchou, Dr. Josefem Zemanem z Centra pro rodinu, s P. Pavlem Kunešem z ČTV, s MUDr. Marií Svatošovou, s dětskou psycholožkou Jiřinou Prekopovou, s Jiřím Grygarem a dalšími osobnostmi z Křesťanské akademie. Ubytování v chatkách, vlastních stanech nebo pro náročné v penzionu. Akademické týdny jsou cenově dostupné pro všechny, nejnižší ceny mají studenti. Podrobnější informace najdete v kapli našeho kostela nebo na www.novemestonm.cz/aktydny. Něco bližšího se můžete dozvědět hned, když si nalistujete příspěvek nazvaný *Znáte Pavlátovu louku?*

Poděkování

V minulém čísle Tomáška jsme Vás informovali o pouliční evangelizaci, která i díky Vašemu přispění proběhla ve dnech 7.–10. června. Děkujeme Vám za modlitbu, konkrétní pomoc i účast na některém z programů. Věříme, že se Bůh prostřednictvím naší společné služby určitě některých lidí dotkl a prosíme Vás proto i o další modlitbu za všechny oslovené.

*Za komunitu Emmanuel
Petr Marabu Kadourek*

Láska a pravda

*duchovní a manželská obnova v naší
farnosti*

Jak jste již byli informováni v minulém čísle Tomáška, proběhne v naší farnosti v podzimních měsících s lektory komunity Emmanuel cyklus tří víkendů určených k duchovní obnově manželů jakéhokoli věku na téma Láska a pravda pro manžele. Informace jsou k dispozici v sakristii nebo na www.emmanuel.cz, přihlášky si můžete vyzvednout rovněž v sakristii.

Pokud je mi známo, tento cyklus se ve farnostech, kde dosud probíhal, setkal s mimořádným ohlasem, a tak je dobře, že doputoval zase po letech zpět do naší farnosti (aspoň kovářova kobyla konečně nebude chodit bosa). S klidným svědomím

mohu tuto obnovu všem manželům vřele doporučit, budu při ní také částečně přítomen. Třeba obnova přispěje i k lepšímu vzájemnému poznání, čehož je nám stále třeba.

Petr Vrbacký

P. Josef Koláček

rozhovor

V neděli 8. května zavítala do našeho kostela vzácná návštěva z vatikánského rozhlasu, P. Josef Koláček SJ. Využívám této příležitosti pro položení několika otázek, aby i ti, kteří se s ním nesetkali při ranní mši sv., kterou celebroid, se s ním setkali alespoň na stránkách Tomáška.

Je to docela nedávno, co světem hýbaly události právě z Vatikánu – smrt charismatického papeže Jana Pavla II. a volba nového papeže Benedikta XVI. Jaký je Váš pohled na toto dění? Jaký je Váš vztah k těmto papežům?

Ve vaší otázce mě mírně nabodl „epiteton constans“ Jana Pavla II. „charismatický papež“. To první mu přišli ti, kteří mají výhrady či potíže vidět a uznat přítomnost Ducha svatého v našem životě a tím více v životě církve; a v tom druhém dodnes cítím pohrdání z dob vlády komunistů, pro které byl „papež“ něco

jako nadávka. A jazykovému citu a vzpomínkám z oné doby se nedá poroučet. – Jsem svědkem, jak i ty nejbystřejší hlavy mají potíž krátce vyjádřit, kdo to byl Jan Pavel II. a čím byl pro svět a pro církev. Prožívali jsem během jeho pontifikátu, jak mocná je milost, že Bůh nezadržitelně vstupuje do dramaticky odcizeného světa, že Kristus uchvacuje mladé lidi, a ne jen po kapkách, spíše po tisících a milionech. A tedy žít čtvrt století v blízkosti „daru a mimořádně účinného nástroje Ducha svatého církvi a světu“ mě nutí k díkům a chválám za Boží dobrotu, že jsem směl, že jsem měl tu výsadu, že mě Pán poslal do jeho služeb. A k volbě Benedikta XVI.? Kardinál Schönborn jej výstižně charakterizoval: „umile genio“ = pokorný génius. A my se tedy vyhříváme zase na výsluní „božské geniality“. Dennodenně rozkvétají milé epizody, které dokreslují, či spíše odhalují Benedikta XVI. velkolepého, plachého, věrného pravdě podle hesla na biskupském znaku „cooperatores veritatis“ – „spolupracovníci pravdy“ a tu se rozumí, že myslí na Pravdu, kterou je Kristus. Tam nás povede.

Další velkou událostí je šedesáté výročí od konce 2. světové války. Jaké jsou Vaše vzpomínky na konec války?

Ustupující Němci se na konci války opevnili na Mniší hoře nad Zámostí, kde stojí můj rodný dům. Ruská letadla nalétávala nad našimi střechami na německé opevnění a odtud štekala protiletadlová obrana ale i střelba z minometů

na postupující ruskou armádu. My jsme měli jenom sklep na brambory, zpevněný betonovými překlady. A když se všechno otrásalo a my nevěděli, kdy něco trefí právě nás, se ve mně vyžihala myšlenka: „Pane, jestli to přežiji, půjdu na exercicie a udělám volbu stavu.“ A také při prvních exerciciích v srpnu 1945 na Velehradě pod vedením P. Antonína Zgarbíka SJ, našeho „bílého mučedníka“ (ovšem až za komunismu), jsem se rozhodl pro Továřstvo Ježíšovo. A už více jak půlstoletí nelituji toho kroku, ba naopak . . . ale nerad bych příliš uletoval.

Zavzpomínáte do třetice, jak jste se dostal od Radia Vatikán?

To bylo velmi prosté. Po ruské okupaci v roce 1968 jsem spolu se sedmnácti jezuitů odešel do Innsbrucku, konečně dokončit teologická studia. Tam v Innsbrucku nás mohl navštívit P. František Šilhan, náš tehdejší provinciál (odsouzený v monstrprocesu v roce 1950 na 25 let a po celý život i po propuštění z vězení držený pod kontrolou). Vracel se z Říma a jen poznamenal, že je třeba omladit tým paterů ve Vatikánském rozhlase. A protože už tehdy „mi to psalo“ – ovšemže básně ale i eseje a historické články, ostatní se z toho vyvlekli a s šibalským úsměvem nasměřovali P. Šilhana na mne. Destinace spočívala v kratičkém rozhovoru: „Carissime, chcete tam jít?“ „Když mě pošlete, tak ano.“ „Jdi, kup si radio, zaměř závěr studií na hromadné sdělovací prostředky a udělej si nějakou praxi“. Byl jsem pak na stáži

v ORF ve Vídni. A tak jsem se ocitl na svátek sv. Terezie z Lisieux v roce 1970 v Římě a druhý den jsem „naskakoval do vlaku“, tj. zapojil se do českého vysílání

V které části Brna se odehrávalo Vaše dětství a jaké bylo? Nestýská se Vám někdy po Brně?

Svratka, Mniší hora, Holedná, Pekárna, přehrada, veverské lesy až k Pohádce máje a hradu Veverí a pochopitelně hlavně Bystrc s farním kostelem sv. Janů (Jana Křtitele a Jana Evangelisty), kde jsem ministroval, pak i dělal varhaníka a regenschoriho. Kdo zná onen kout na západ od Brna, nyní už hrozivě zastavěný, takže jedné čtvrti říkají „Manhattan“ a já s povzdechem dodávám – ale socialistický! – tak si snad dovede představit, že to byla krajina dětství k pohledání. – A stýskání jsem nedával prostor už svým rozhodnutím pro Tovaryšstvo – „jít kamkoliv, kde je naděje pracovat pro větší slávu Boží“ a tím více svým odchodem do zahraničí. Počítal jsem s tím, že se už nikdy nevrátím. Ještě v 1988 jsem nevěřil optimistickým předpovědím mons. Škarvady, který říkal „do karlátek se vrátíme do Prahy“. Já už těch „karlátek“ zažil takovou řadu, že mě to nechalo chladným. Ale bylo to do druhých karlátek. V roce 1990, kdy jsem přijel připravovat cestu Jana Pavla II. do Prahy.

V městské části Brno-Lesná se po mnoholetém úsilí podařilo také díky vašemu řádu postavit nové duchovní centrum, jež nese název také P. Martina Středy. Píšete životopisné knihy, jedna z nich se věnuje

právě P. Středovi. Čím Vás zaujal? V našem kostele byl obraz P. Marie, o kterém legenda praví, že právě P. Marie na něm vzývaná ku pomoci obráncům pomohla. Jak vnímáte tuto legendu Vy?

Jeho duchovní profil, či lépe jeho svatost se vytríbí, vybrousí, vyžihá právě v neuvěřitelně krutých dobách Třicetileté války. Hledal jsem konkrétní postavu z našich zemí pro ignaciánský ideál „contemplativus in actione“ - být kontemplativní v činnosti. U P. Martina Středy k tomu ještě přistupují dary mystických milostí a prorocství, prostě postava, která lákala ke „zmapování“. Ale ona „legenda“ není žádnou legendou, protože já to našel zaznamenané v „litterae annuae“, to je výroční zpráva rektora brněnské koleje. On se opravdu během obléhání města modlíval před obrazem P. Marie v jezuitském kostele, který je kopií římského milostného obrazu P. Marie z basiliky Santa Maria Maggiore. A tu kopii dal udělat pro brněnský noviciát sv. František Borgiaš, po udělení velkého privilegia od sv. papeže Pia V. Ten povolil vytvořit kopii obrazu „Salus Populi Romani“, jak je nazývána ta Madona. Já ji proto nazval – tu kopii – „Salus populi Brunensis“ (spása či záchrana brněnského lidu). Je zaznamenáno, že poslední švédská dělostřelecká koule prorazila klenbu kostela a zastavila se u nohou modlíciho se P. Středy.

A co chci vzkázat čtenářům „Tomáška“?

Dočtou-li až sem, a neodradí-li je obli-
gátní závěrečná otázka na nějakou vtipnost
či „moudro“, pak by si mohli nalistovat
v Novém zákoně Jan 17,26 a pak 2Kor
3,18, kde mohou objevit nevyčerpatelný
pramen křesťanské radosti a jistoty.

Řím, na svátek P. Marie Fatimské 2005

za redakci se dotazovala

Jarka Cýrusová

Z farní charity

V lednovém čísle Tomáška jsme vás
seznámili s celkovým stavem naší farní
charity, co se týče počtu dobrovolníků
a klientů. Stav byl celkem vyrovnaný.
V poslední době jsme ale byli požádáni
naléhavě o další služby, které byly sice
krátkodobější, ale časově a psychicky ná-
ročnější a za stávající věkové i zdra-
votní skladby našich dobrovolnic jsme tyto
služby nemohli zajistit a museli jsme je
odmítnout.

Z tohoto důvodu se na vás obracíme
s prosbou, zvláště na mladší a zdravé
důchodkyně, abyste uvážily své časové
možnosti a přihlásily se ke spolupráci. Rádi
bychom měly v záloze aspoň dvě nebo
tři dobrovolnice (dobrovolníky), abychom
mohli poskytnout služby v náhlých a nalé-
havých případech.

Přijďte mezi nás, scházíme se vždy ve
čtvrtek před prvním pátkem po večerní mši

svaté v kapli u sakristie, tentokrát to bude
30. června.

Za vaši ochotu k bezplatné pomoci po-
třebným a nemocným bližním vám předem
moc děkujeme.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

*„Nikdo at'nehledá osobní prospěch, ale
prospěch druhého.“*

1Kor 10,24

Jedním ze skutků milosrdenství je na-
vštěvování nemocných a pomáhání jim.
Každý člověk má občas mezi svými zná-
mými někoho, kdo je nemocný a musí
ležet v nemocnici nebo v bytě. Pro nemoc-
ného to není snadné, když je delší dobu
odkázán jen na velmi malý prostor a na
stále stejné lidi, kteří ho ošetřují. Je proto
vděčný, když ho někdo navštíví a snaží
se mu nenásilným způsobem jeho stav
usnadnit. Taková návštěva však nemá být
příliš dlouhá a má brát ohled na současný
stav nemocného. Nemocný bývá naplněný
svými problémy, nejistotou a strachem
z budoucnosti a je rád, že má možnost
někomu sdělit svoje starosti a obavy. Už
tato skutečnost, že ho někdo poslouchá,
zajímá se o jeho starosti a projeví dobrou
vůli podle svých sil poskytnout pomoc,
člověku psychicky pomáhá. Nemáme vnu-
covat nemocnému svoje náměty k hovoru,

ale máme se přizpůsobit jeho zájmům. Ty jsou pro nemocného v té chvíli nejdůležitější. Je zbytečné vyvracet nemocnému jeho názory na jeho současný stav, i když máme jiný názor. On jednoho dne sám pochopí všechno, co se ho týká, a začne se zajímat i o to, co se bude týkat jeho budoucnosti a způsobu další existence. Tehdy bude vhodná doba mluvit o možnostech a navrhnout řešení. Pokud se týká přijímání svátostí, tak není vhodné zdůrazňovat povinnost anebo sankce, ale spíš možnost dostat ze svátostí tu pomoc, kterou žádný jiný zdroj nedává. Naléhání nebo usilovné přemlouvání nepřinese žádný užitek, ale spíš nemocného odradí a zatvrdí. Člověk velmi nerad dělá to, co musí, ale ochotněji udělá to, co může a k čemu se on sám rozhodl.

Na každé setkání s nemocným člověkem je vhodné se připravit modlitbou, ve které prosíme za sebe, abychom věděli, jak máme jednat a co máme říkat, a také se máme modlit za nemocného, aby pochopil, že máme skutečnou snahu mu usnadnit život a že přitom nejsme soustředěni na sebe a na svoje zájmy. Když budeme mít na zřeteli dobro nemocného a budeme mít v duši lásku k němu, tak to pochopí, přijme a přinese mu to užitek. Když budeme mít dobrou vůli a využijeme možnosti, které máme, bude každá návštěva nemocného pro něj přínosem a prospěje i nám.

o. Josef Šik

Výlet s charitou

V sobotu ráno jsem se vzbudila s krásným pocitem, že je pěkný den a já jdu na výlet. Svezu se na parníku a navštívím naše praprapředky v Zoo. Tato akce, kterou pořádala charita, byla odměnou za aktivní účast na Tříkrálové sbírce. Na výlet jsem šla s Monikou a již cestou od tramvaje k přístavišti jsme se dohadovaly, kdo z kolemjdoucích jede s námi. U přístaviště byl již chumel dětí a sem tam nějaký dospělý jako doprovod. Před odjezdem parníku měl jeden z organizátorů krásný proslov, který jsme sice neslyšely, ale ti, co slyšeli, byli jistě nadšeni. U můstku jsme pak dostali volňásky do Zoo a vyjeli jsme. Plavba po přehradě byla nádherná. Mávali jsme na parníky a nechali jsme si cucht vlasů větrem. Děti byly velice živé. Okružní jízda po přehradě mi přišla velice krátká, asi také proto, že bylo tak krásné počasí. Po skončení plavby jsme si myslely, že půjdeme do Zoo společně. Většina rodin ale nasedla do svých aut a tak jsme pokračovaly do Zoo sami. Byla jsem zvědavá, protože měl být na programu Africký den. Zvířata nás s Monikou ale zaujala tak, že jsme z programu slyšely jen přednášku o Lybii, která však byla velice zajímavá. Myslím si, že se výlet vydařil, a já za sebe mohu říct, že jsem byla spokojená. A tak už snad jen zbývá poděkovat charitě za dobrý nápad. Charito, díky.

Hanka Volantis Palacká

První místo a čestné poděkování

U zrodu myšlenky stáli José, Ši a Jaša. Jim na PRVNÍM MÍSTĚ patří dík za všechny ty roky, kdy nám umožnili povídat si každou neděli ve farní kavárně nad kávičkou či čokoládou se šlehačkou. ČESTNÉ UZNÁNÍ však zajisté patří též Gertovi, jenž se tento rok ujal organizace (poté co „uprosil“ Josého). Pustil se do práce s nadšením a činorodostí sobě vlastní. On sám ví nejlépe, kolik příjemných chvil mu způsobilo doplňování zásob a sestavování seznamu služeb. Jeho neúnavná a neutuchající energie je příkladem a povzbuzením pro každého z nás (viz obrázek). A proto i jemu patří náš vřelý dík – věříme, že ho v těžkých chvílích bude hřát.

Pohled na Gerta minulou neděli v kavárně

Marie Sojka Veselá

Pomáháme přírodě

dívčí oddíl Severky

Sraz byl na Staré Osadě. Když přijel autobus, který by nás odvezl do Moravského Krasu, zjistily jsme, že nás je na zastávce asi 90 . . . teda zatím. Tak tak jsme se tam nacpaly, ale bylo to něco hrozného. Když o tom tak uvažuju, nevím, proč se obvykle píše, že se do autobusu vleze asi 100 lidí. Tady jich bylo určitě víc . . .

Když jsme konečně vystoupily, čekal na nás pán z Rezekvítku, aby nás odvedl na loučku, kde jsme měly pracovat. Byly tam tři hromady velkých i malých klacků a pět hromad popela. Ty jsme musely rozdělit. Klacky dát na jednu hromadu menší a dvě větší a popel pak donést na tu hromadu s menšími klacky. Hotovy jsme byly dříve, tak jsme se naobědvaly a zazpívaly si „Byl jeden pán“. Potom jsme ty hromady zasypaly senem a bylo to hotovo.

Jelikož se počítalo, že skončíme později, tak jsme šly pěšky do Žebětína. Když jsme kousek popošly, ocitly jsme se před jeskyní. Zatímco se šly holky podívat dovnitř (mimochodem musím dodat, že tam byla úplná tma), já a Terka Šťastná jsme šly NA jeskyni. Když jsme byly úplně nahoře, podívaly jsme se dolů – asi tak 300 m!!

Po cestě jsme si vykládaly a Silven přišla na přezdívku pro Terežku Šťastnou – Slinta . . . není to až tak špatný, že? Na dětském hřišti jsme si odpočinuly a Martin Klimecký nám koupil každé zmrzku (za to, že jsme pomáhaly Rezekvítku) a po

chvíli jsme šly dál. Ještě nám zbývala Nutela, tu jsme přece nemohly nechat bez povšimnutí, a tak se rozdělala. Byla fakt dobrá, ale problém byl, že jsme byly celé špinavé... takže jsme se musely umýt v říčce.

Nakonec jsme dorazily na zastávku a jely domů. Tato akce s Rezekvítkem byla FF (fakticky fajnová).

Gábina Hrrrrrrrrr Migotová

Volejbal ve dvě

Jak jsem hrál voliš

Chodím o slunných víkendech hrát beach volejbal, a protože počasí je, jaké je, tak mám takový volejbalový půst. Už jsem to nemohl vydržet, a proto se volejbalový turnaj, pořádaný mládeží od Tomáška, zdál být to pravé, jak ten půst ukončit. Předem jsem měl obavy, protože moje volejbalové umění není nic moc, ale do počtu – proč ne. Přesto jsem svým pesimismem nakazil mé kámoše. Myšlenka, že potřebujeme někoho, kdo by v kritické chvíli zachránil situaci a uhrál alespoň pár bodů, byla přijata jednohlasně. Ale koho? Každý pátral

po svých známých, kdo by se na tu roli hodil a hlavně by byl ochoten ji vzít na sebe. Na štěstí se našel odvážlivec, který byl ochoten jít s námi do toho. Ani se nenechal moc přemlouvat.

Pěkný sportovní areál nás všechny navnadil a už při rozcvičování jsem ani já nepronášel pesimistické prognózy. Všichni Lence (má dlouholeté závodní zkušenosti) bezmezně věřili. Než jsme se nadáli, už jsme nastupovali k prvnímu zápasu. Co se nestalo. Pesimismus přešel na Lenku. Povzbuzení, že to nebude lehké a ještě něco pro mě nesrozumitelného, že to musíme hrát od kůlu, mne moc nepozvedlo. Na hřišti bylo všechno jinak. Poznámka „od kůlu“ nebyla, že jako budeme hrát na jistotu, ale znamenala herní systém, o kterém polovina mužstva neměla ani ponětí. Lence to došlo, až když se třikrát s někým z nás srazila. Pochopila, že jinou nahrávku než ze středu nezvládneme. Přesto si neodpus-tila, aby nejvyšší z nás blokovali a smečovali, takže jsme byli nuceni neustále měnit posty. Nastal ještě větší chaos, který mám na svědomí především já. Tak zmateně jsem přebíhal z jedné strany na druhou, že i soupeř ztrácel koncentraci, v domnění že trénuji člunkový běh. Jejich úděs, že i něčemu takovému se dá říkat volejbal, je až tak dalece deklasoval, že dokázali s námi prohrát. Na další družstva ale naše taktika neplatila, srovnali se s tím, že chvílemi na bloku byli čtyři nebo nikdo, že chytáme spoluhráče u sítě, aby nepřešlápl, a že přihrává úplně nejnemožněji postavený hráč. Prostě výklep, jak má být. Nicméně nás

toto sportovní klání obveselilo a doufám, že i soupeře. Takže se příště zase máme (máte) na co těšit.

foto: Václav Pižl

Tomáš Leuchter

Znáte Pavlátovou louku?

Ještě ji neznáte? Je to veliká, lesem rámovaná louka v Orlických horách u Nového Města nad Metují. Právě na ní se začátkem srpna pod záštitou Biskupství královéhradeckého konají Akademické týdny, kde prožívají krásnou dovolenou mladí všech generací. Kromě duchovního prohloubení a rozšíření znalostí po boku osobností Křesťanské akademie je to příležitost i k rekreaci a tělesnému osvěžení. Každý den začíná mší svatou na louce. Všichni mají zajištěno jídlo třikrát denně. Pobyt je výhodný pro rodiny s dětmi, v době programu pro dospělé mají děti svůj program na opačném konci louky. Můžete se těšit na celodenní výlet s návštěvou muzea betlémů v Třebechovicích – túry budou rozděleny pro náročné i unavené. Večerní nabídka koncertů, promítání či táboráků jistě stojí také za zmínku. Z témat přednášek

vybíráme namátkou např. Jak předat dětem víru, Co očekáváme od současné rodiny, Evoluce a křesťanství, Řád ve vesmíru a na Zemi, Genetika a osobnost, Psychosomatická onemocnění, Kam se nám ztratil živý Kristus, Odpovědnost křesťanů v demokracii a mnohé další. Nejen pro pamětníky bude jistě poutavá přednáška o násilné kolektivizaci v 50. letech s osobním svědectvím. Určitě je na co se těšit. Znovu uvádíme, že podrobnější informace najdete na letáčku v boční kapli kostela nebo na www.novemestonm.cz/aktydny.

prof. Šedová

Prázdninová

příběh

Obyčejná otázka a přesto je ve vzduchu cítit napětí. Marek se rozhlíží kolem sebe a hlavou mu letí tisíce myšlenek. Nikdo se nehlásí, budu vypadat jako cvok. Apoštol Petr taky zapřel a hned třikrát! Jenže mu hrozila smrt a tobě? ... Snad trocha výsměchu, tůkání na čelo, zvědavé otázky. „Jestli nezvedneš ruku, jsi srab!“ Marek rudne, ale jeho ruka letí nahoru. „Jen jeden?“ Šerifův hlas zní překvapeně. „No, kdyby si to ještě někdo rozmyslel a chtěl jít s námi na mši, ať se za mnou staví.“ Pozor a rozchod. Šerif jde k Markovi a usmívá se. „Půjde nás určitě víc, je tu dost kluků, co chodí do kostela, vlastně jsem vás jen tak zkoušel. Mám z tebe radost.“ Obyčejná slova, ale zahřejí u srdce a napětí se vytratí. „Znám se s otcem Vojtěchem,“

pokračuje Šerif, „má krutýho Harleye a určitě nám ho půjčí. Je to taková nepsaná dohoda – já ničím hudební sluch věřících hrou na varhany a on mi dovolí se svézt.“ Marek chvíli stojí s otevřenou pusou a pak nadšeně vyhrkne: „To je dobře, že umíš hrát na varhany!“

Marie Sojka Veselá

Závody Martina Středy

Přicházím na Mendlovo náměstí. Tam už je většina účastníků a tak si začínám povídat s mými vrstevnicemi. Najednou přijíždí autobus číslo 52, kterým jsme měli jet do Žebětína. Všichni začali nastupovat. Chudáček autobus byl k prasknutí, a to i přesto, že někteří zůstali venku. Jedeme, jedem a jedeme, až vystoupíme na konečné stanici a pokračujeme za Gertem, až na místo, kde byl start. Ale protože někteří měli přijet dalším autobusem, museli jsme na ně počkat.

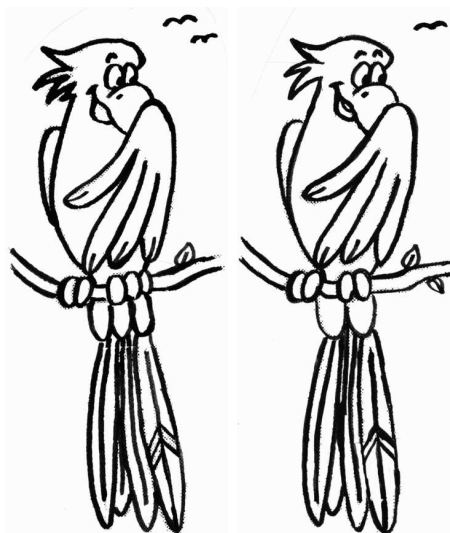
V 8.30 jsme dostali každá skupinka písmenko od A do M a podle těchto písmenek se vycházelo na trať. Moje skupinka dostala písmenko I, takže jsme vyšly na trať jako desátí. Na první stanoviště jsme došly asi za deset minut. Bylo to stanoviště s kytičkami a byla tam Sofi. Pak jsme vyrazily na další stanoviště. Tam byla finská stezka, kam všichni přišli čistí, ale odcházeli špinaví a ani my jsme nebyly výjimkou. Pak jsme vyrazily příšerně špinavé na další stanoviště. Po cestě jsme narazily na skupinku vlčat, kterou nešlo

přeslechnout. Potom jsme trochu zabloudivly, ale zase jsme našly cestu. Na dalším stanovišti bylo zálesáctví a tam jsme strávily přesně 58 minut. Pak jsme vyrazily na 4. stanoviště, kde byla zdravotní péče a dešť. Potom jsme to šmikly přes les na další stanoviště, kde byla signalizace. Pak jsme šly na stanoviště s mapovými značkami a odtud na stanoviště se střílbu, kde opět řvala vlčata. A odtamtud jsme šly už do cíle. Tam byly různé atrakce. Potom přišlo vyhlášení. My jsme skončily na osmém místě. Vyhrála skupinka Racků a Ježků. Vyhrály dvě skupinky, protože měly stejný počet bodů. Pak jsme se rozjely do svých domovů.

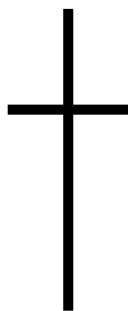
Bára Willy Vašková

Pro bystré hlavy

Bystré hlavičky, Anička má dva papoušky – Ferdu a Lojzika. Pomůžete jí poznat, který je který? Najděte 10 rozdílů.

Katka Scampi Keprtová

Buď vůle tvá...

V tichém zármutku, ale i s radostnou nadějí, že se už neshledáme,
oznamujeme všem příbuzným, přátelům a známým,
že nás navždy opustila naše drahá a všemi tolik, tolik milovaná
nedělní

mše svatá v 6h

Zemřela náhle po krátké nemoci ve věku nedožitých mnoha let,
aby po sobě zanechala krásné a milé
vzpomínky na vše, co jsme s ní prožili

S drahou zesnulou se rozloučíme
při slavné mši svaté

v neděli 26. června 2005 v 6 hodin ráno

ve farním kostele sv. Tomáše v Brně

Celebruje P. Petr Hošek

Po církevním obřadu bude uložena na Ústřední hřbitov
našich vzpomínek – do paměti každého z nás

Za pozůstalé:
kněží, ministranti a kostelník od sv. Tomáše